

Medlemmer af Folketinget Ritt Bjerregaard (S), Inger Bierbaum (S), Morten Bødskov (S), Ole Vagn Christensen (S), Henrik Dam Kristensen (S), Erik Mortensen (S), Lone Møller (S) og Nicolai Wammen (S) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af erhvervskort (udvidet næringsbrev) til indehavere af fødevarer virksomheder samt virksomheder omfattet af restaurationsloven. (Beslutningsforslag nr. B 74).

Medlemmer af Folketinget Peter Skaarup (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Pia Kjærsgaard (DF), Søren Krarup (DF) og Jesper Langballe (DF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvilke overvejelser gør regeringen sig om normalisering af Danmarks diplomatiske forbindelser med Taiwan?«
(Forespørgsel nr. F 32).

Medlemmer af Folketinget Jørn Dohrmann (DF), Aase D. Madsen (DF), Jesper Langballe (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Pia Kjærsgaard (DF) og Peter Skaarup (DF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om tidshorisonten for afvikling af reaktor 2 på atomkraftværket Barsebäck, og hvilke konkrete initiativer vil regeringen tage over for den svenske regering med henblik på at få fastsat en dato for værkets endelige afvikling?«
(Forespørgsel nr. F 33).

Medlemmer af Folketinget Keld Albrechtsen (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til trafikministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om den besparelse, som staten ville opnå ved at vælge DSB frem for Arriva som operatør af de midt- og vestjyske jernbaner set i lyset af den faktiske udvikling i passagertallet, og hvilken betydning vil det få for regeringens planer for fremtidige udbud?«
(Forespørgsel nr. F 34).

Medlemmer af Folketinget Naser Khader (RV), Marianne Jelved (RV), Martin Lidegaard (RV) og Morten Helveg Petersen (RV) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til kulturministeren:

»Hvilke konkrete initiativer vil regeringen tage for at styrke og udvikle det danske sprog, så det også i fremtiden kan bevare sin kulturbærende funktion?«
(Forespørgsel nr. F 35).

Den første sag på dagsordenen var:
1) Spørgsmål til ministre.

Spørgetimen

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen har statsministeren udpeget statsministeren samt socialministeren og ministeren for ligestilling.

Der er til statsministeren anmeldt følgende spillere:

1. Søren Søndergaard
2. Villy Søvnald
3. Lotte Bundsgaard

Ønsker flere at tilmelde sig som hovedspørgere til statsministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Der er til socialministeren og ministeren for ligestilling tilmeldt følgende spillere:

4. Villy Søvnald
5. Elisabeth Arnold
6. Anne Baastrup
7. Pia Kristensen
8. Sandy Brinck

Ønsker flere at tilmelde sig som hovedspørgere til socialministeren og ministeren for ligestilling? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Spm. nr. US 51

Søren Søndergaard (EL):

Det er sådan set kun et ganske lille spørgsmål, jeg har. Grunden er, at Venstres EU-ordfører, fru Charlotte Antonsen, i Berlingske Tidende den 4. december blev citeret for at have sagt: »An-

ders Fogh Rasmussen har lagt op til, at vi skal have nyvalgt inden EU-afstemningen.«

Så har jeg i et par spørgsmål til statsministeren prøvet at få afklaret, om det er det rene vrøvl fra Venstres EU-ordførers side, eller om statsministeren er enig. Jeg synes egentlig, det var et relativt simpelt spørgsmål for statsministeren at besvare, men på trods af indtil flere forsøg er det endnu ikke lykkedes statsministeren at svare på det skriftligt, og så må vi jo prøve at tage det mundtligt.

Har statsministeren sagt, som citeret her fra Venstres EU-ordfører, eller er det ukorrekt, hvad Venstres EU-ordfører har sagt om statsministerens holdning til det spørgsmål?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har faktisk svaret hr. Søren Søndergaard, og som hr. Søren Søndergaard godt ved, er der sådan set to omstændigheder, der kan udløse valget: Den ene er grundloven, i henhold til hvilken valg skal afholdes inden den 20. november 2005. Den anden er den mulighed, jeg som statsminister har for eventuelt at udskrive et valg inden da. Det er der kun én, der kan gøre, og det er statsministeren; det er ikke Venstres EU-ordfører.

KL 13.05

Søren Søndergaard (EL):

Jeg takker for, at vi endelig fik den sidste tilføjelse med, hvilket jo altså betyder, at det, Venstres EU-ordfører har citeret statsministeren for eller påduttet statsministeren, ikke er korrekt. Venstres EU-ordfører har ikke udtalt sig i strid med sandheden her.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Søren Søndergaards tolkninger må stå fuldstændig for hr. Søren Søndergaards egen regning, og jeg kan sige, at mine overvejelser om, hvornår der skal afholdes valg, hvis et sådant skulle afholdes, inden grundloven siger, at det skal afholdes, er under alle omstændigheder noget, jeg til enhver tid holder for mig selv.

Charlotte Antonsen (V):

Nu skal jeg jo rette mit spørgsmål til statsministeren, så det, jeg vil spørge om, er, om det ikke er korrekt, at der blev bragt et dementi den efterfølgende dag i Berlingske Tidende. Det var godt nok på side 2, og det er selvfølgelig sørgeligt, hvis hr. Søndergaard under sine forberedelser til dagen i dag – det er jo efterhånden længe

siden – ikke har nået at læse Berlingske Tidende for den efterfølgende dag.

Men er det ikke korrekt, at der netop blev bragt et dementi dagen efter, fordi det, Venstres EU-ordfører – jeg – var citeret for, faktisk var forkert?

Formanden:

Ønsker statsministeren en kommentar? – Ja, statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan bekræfte den oplysning, som fru Charlotte Antonsen giver: at der dagen efter i Berlingske Tidende blev bragt et sådant dementi af de udtalelser, fru Charlotte Antonsen var citeret for den foregående dag.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er også fuldstændig klar over, at fru Charlotte Antonsen den følgende dag i Berlingske Tidende meddelte, at det, der var blevet sagt, stod hun ikke ved. Men jeg spurgte statsministeren, og jeg kan forstå, at statsministeren nu har givet det svar, at han er ikke enig i den udtalelse. Uanset om fru Charlotte Antonsen vil stå ved den eller ej, så er statsministeren ikke enig i den udtalelse. Og det er jeg sådan set godt tilfreds med.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 52

Villy Søvnald (SF):

Nu skal vi til Irak.

I går havde den amerikanske udenrigsminister, Colin Powell, et møde i FN's Sikkerhedsråd. Ifølge Ritzaus gengivelse fra i nat kl. 04.14 står der: »Den amerikanske udenrigsminister har ikke den ønskede opbakning fra kollegerne til en mulig krig mod Irak.«

Statsministeren er tidligere citeret for, at Danmark skulle spille en aktivistisk rolle i udenrigspolitikken, og derfor er det vel ikke helt urimeligt at bede om regeringens holdning til tidens mest brændende spørgsmål, nemlig en krig mod Irak.

Derfor vil jeg spørge statsministeren: Hvad er regeringens holdning? Er man enig med kollegerne i Sikkerhedsrådet, inklusive EU-kollegerne, om at sige fra over for USA i forhold til den påtænkte krig?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Regeringens holdning er fuldstændig uændret, som jeg har redegjort for flere gange her i Folketingssalen, bl.a. over for hr. Villy Søvndal, nemlig at nu afventer vi resultatet af våbeninspektørernes arbejde i Irak. En redegørelse skal som bekendt afleveres til FN's Sikkerhedsråd den 27. januar, det er altså den frist, der nu opereres med, og der er ikke baggrund for at foretage hypotetiske spekulationer om, hvorledes man skal reagere, efter at en sådan redegørelse er afleveret. Vi kender ikke indholdet af en sådan redegørelse fra våbeninspektørerne.

Som hr. Villy Søvndal også ved, er det den danske regerings holdning, at eventuelle videre skridt i Irak-sagen skal være forankret i FN's Sikkerhedsråd.

Villy Søvndal (SF):

Det er overraskende, at en regeringsleder som statsministeren, der melder ud med så markant et synspunkt i den offentlige debat, at nu vil vi spille en aktivistisk rolle, slet ikke har noget synspunkt med hensyn til tidens mest brændende spørgsmål.

Hvis man kigger på kollegerne rundt omkring, skal jeg bare citere, hvad f.eks. den tyske udenrigsminister, Joschka Fischer, siger. Han siger følgende: »Vi er dybt bekymrede for, at et militært angreb mod styret i Bagdad vil betyde omfattende og uforudsigelige konsekvenser for den globale kamp mod terrorismen. Det er den grundlæggende årsag til vores afvisning af en militær aktion«.

Kl. 13.10

Bagefter er den franske udenrigsminister citeret, det skal jeg ikke læse op nu, men det vil sige, at alle vore nabolande har en holdning til tidens mest brændende spørgsmål. Det har den danske regering ikke.

Er risikoen ikke, at statsministeren kommer til at stå grupperet sammen med Bush og Blair og Sharon som de eneste, der ved stiltiende accept støtter en sådan aktion?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Hr. Villy Søvndal har det altid sådan, at hvis man ikke lige er enig med hr. Villy Søvndal, så har man ikke nogen holdning. Men det er jo en stor misforståelse. Jeg har bare en anden holdning end hr. Villy Søvndal.

Min og regeringens meget klare holdning, og den er sagt så mange gange her i Folketingssalen, er: Nu må vi tage tingene i den rigtige række-

følge. Vi har sendt våbeninspektørerne ind i Irak, for at de skal undersøge forholdene. Våbeninspektørerne afleverer en redegørelse den 27. januar, og når vi har set den redegørelse, så er der baggrund for eventuelt at tage stilling til, om der skal tages videre skridt.

Det har været den danske regerings meget klare holdning. Den står vi i øvrigt ikke ene med. Den er der mange lande der deler, og nu synes jeg, at hr. Villy Søvndal skulle tage det i den samme rækkefølge.

Jeg kan ikke forstå, at hr. Villy Søvndal ikke vil afvente, hvad våbeninspektørerne finder ud af eller ikke finder ud af, før hr. Villy Søvndal gør sin holdning op. Men det er selvfølgelig, fordi hr. Villy Søvndal har besluttet sig, allerede inden han kender resultatet af våbeninspektørernes arbejde.

Villy Søvndal (SF):

Igen synes jeg, det er mærkeligt, når statsministeren netop melder ud, at man har en aktivistisk udenrigspolitisk linje. Man kunne forstå, hvis statsministeren havde sagt: Jeg er en sagtmodig sjæl, der ikke vil blande mig i store spørgsmål for ikke at få næsen i klemme. Men det har jo lige præcis ikke været meldingen.

Hvis man læser indlæg i den internationale debat, sidst Erling Bjøl i Politiken, bliver Danmark jo opfattet som det fjerde led i den kæde, der ønsker en krig nu. Sammen med statsledere som Bush, Blair og Sharon står hr. Anders Fogh Rasmussen, statsministeren, som en af de fire, der vil en krig uanset alt andet.

Det er klart, at man bliver bestyrket i den opfattelse, når andre landes udenrigsministre, der også må formodes at reagere af saglige grunde, f.eks. den tyske udenrigsminister, den franske udenrigsminister, den kinesiske udenrigsminister, den russiske udenrigsminister, giver udtryk for hele deres bekymring, at så er det ufatteligt, at statsministeren ikke har nogen holdning til noget, der kan betyde ufattelige menneskelige lidelser i verden.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg kan kun gentage, at fordi man tilfældigvis har en anden holdning, end hr. Villy Søvndal har, så er det ikke ensbetydende med, at man er holdningsløs. Jeg har en klar holdning, den er bare anderledes end hr. Villy Søvndals. Min klare holdning er altså, at våbeninspektørerne skal have lov til at gøre deres arbejde. Vi skal se, hvad de finder ud af, og når de aflægger

deres rapport, tager vi stilling til det videre. Det er faktisk en meget klar og i øvrigt også en meget saglig holdning at have.

Så vil jeg godt afvise hr. Villy Søvndals påstand om, at jeg skulle ønske en krig, eller at jeg vil en krig. Det er det modsatte. Jeg ønsker at undgå en krig. Alt, hvad der foregår i øjeblikket, går ud på at undgå, at det skal komme til en krig. Det går jo ud på at sikre, at der kan ske en fredelig afvæbning af Saddam Hussein.

Men man kan komme i tvivl om, hvorvidt hr. Villy Søvndal overhovedet ønsker en afvæbning af Saddam Hussein. Man kan komme i tvivl om, hvorvidt hr. Villy Søvndal virkelig er af den opfattelse, at man skal gøre en indsats for at undgå, at en diktator som Saddam Hussein råder over masseødelæggelsesvåben, som han kan smide i hovedet på os.

Jeg ønsker, at vi skal undgå det, men jeg ønsker også, at det skal ske fredeligt; og den bedste måde at sikre, at det sker fredeligt, er ved at opbygge et maksimum af pres på Saddam Hussein her og nu.

Villy Søvndal (SF):

Vi deler ønsket om, at ingen lande har masseødelæggelsesvåben, hverken dem, der har rigtig mange af dem, eller dem, der formentlig har betydelig færre, men hvor det godt kan være mere risikabelt, fordi lederne er lidt sværere at beregne. Det er vi helt enige i. Det er jo derfor, at det var en stor sejr, da våbeninspektørerne fik lov til at arbejde. De afleverer deres rapport om 6 dage.

Så vil jeg godt stille et meget præcist spørgsmål til statsministeren: Indtil nu har de ikke fundet noget, som er afgørende. Det er rigtigt, at de har fundet nogle sprænghoveder, men efter alt hvad vi ved fra Hans Blix, lederen af våbeninspektørerne, har de ikke fundet noget afgørende.

Hvis de heller ikke har gjort det om 6 dage, hvor de skal afrapportere, og hvis USA på den baggrund sammen med Blair vælger at indlede en krig, vil den danske regering så tage udtrykkelig afstand fra en sådan situation, hvor USA og England vælger at gå selv helt på trods af det internationale regelsæt?

Det er det afgørende spørgsmål, og det må være meget let for statsministeren at svare på.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg vil overhovedet ikke tage stilling til en tænkt situation. Nu skal vi lade våbeninspektørerne gøre deres arbejde færdigt. De afleverer deres

rapport den 27. januar, så læser vi den, og så er der baggrund for at tage stilling til, om der er behov for videre skridt, og hvad den videre procedure i det hele taget skal være.

Kl. 13.15

Regeringens holdning er den samme, som den har været hele tiden: Eventuelle videre skridt skal være forankret i FN.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Næste hovedspørger er fru Lotte Bundsgaard.

Spm. nr. US 53

Lotte Bundsgaard (S):

Så skal vi til noget, som hænger sammen med danskernes hverdag, nemlig vores folkeskoler. En undersøgelse, som analyseinstituttet Dicar har lavet for Fyens Stiftstidende, og som blev bragt den 19. januar, viser, at en stor del af de fynske kommuner nu sparer så meget på folkeskolen, at en tredjedel af dem ikke lever fuldt op til folkeskoleloven. Kommunerne er presset til besparelserne på grund af skattestoppet og på grund af den snævre ramme, som regeringen har lagt i kommuneaftalen.

Jeg vil godt høre statsministeren, om statsministeren mener, at den her udvikling er i tråd med regeringens ønsker og politik, og om statsministeren vil være med til det socialdemokratiske forslag om at afsætte ekstra 500 mio. kr. til de skoler, der er meget nedslidte, og om regeringen i forbindelse med næste års finanslov lægger op til, at der skal flere penge til for at få den danske folkeskole op at stå igen.

Kort sagt: Mener regeringen noget med det, når den taler om, at uddannelse skal prioriteres, eller er det kun i de store festtaler, det gør sig gældende?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

I den aftale om kommunernes økonomi, som blev indgået i juni måned med Kommunernes Landsforening, er der afsat tilstrækkeligt med penge til, at folkeskolen kan have de ressourcer, der er nødvendige for at leve op til de mål, vi har sat for en god folkeskole.

Jeg deler fru Lotte Bundsgaards ønske om, at der gøres en indsats for at rette op på nedslidte skoler. Nu vedtager vi snart en ny folkeskolelov, som skærper de faglige krav, og det er klart, at

der skal være penge til, at alle disse mål kan opfyldes.

Det blev der afsat penge til i kommuneøkonomiaftalen sidste år, og det vil der selvfølgelig også være afsat penge til i den kommuneøkonomiaftale, der bliver indgået i juni måned i år.

Lotte Bundsgaard (S):

Det kan jo lyde meget godt, at vi står herinde og taler om, at der er blevet afsat penge. Problemet er bare, at derude, hvor mennesker lever, er der altså ikke afsat nok penge.

En anden ting, den her undersøgelse viser, er, at der rundt omkring i landet er elever, der har brug for specialundervisning, og 40 pct. af de skoler, der bliver spurgt, om de kan tilbyde en ordentlig specialundervisning, som lever op til folkeskoleloven, siger, at det kan de ikke.

Her kunne jeg godt tænke mig at høre statsministeren, om man bare vil tale og tale, eller om man vil gøre noget reelt for at sikre specialundervisningen, som jo kunne være med til sikre det, som statsministeren slog sig meget op på, nemlig at bryde den sociale arv.

Konkret spurgt: Hvad vil regeringen gøre for at sikre, at vores folkeskolelov bliver overholdt, og at der er penge nok til de børn, som har brug for en ekstra indsats?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der skal være penge nok til, at folkeskolen kan leve op til sit formål. Der skal være penge nok til, at vi kan stramme de faglige krav, som vi nu i fællesskab har besluttet at gøre. Der skal selvfølgelig også være penge nok til, at der kan finde specialundervisning sted.

Jeg vil dog med det samme sige, at man altså ikke løser alle problemer bare ved at udvide omfanget af specialundervisningen. Man kan i høj grad diskutere omfanget af specialundervisning i den danske folkeskole; om det i virkeligheden ikke bare er overfladisk symptombehandling, i stedet for at man tager fat på det reelle problem, men det er en helt selvstændig diskussion.

Jeg tror, at vi kan være enige om, at der selvfølgelig skal være afsat de tilstrækkelige ressourcer. Det vil regeringen i samarbejde med kommunerne sikre. Det gjorde vi sidste år, og det vil vi også gøre i år.

Arne Toft (S):

Kan statsministeren leve med, at der er så stor forskel på, hvad kommunerne har råd til på folkeskoleområdet?

Jeg vil gerne begrunde spørgsmålet med, at statsministeren igen siger, at der er afsat nok penge på folkeskoleområdet. Statsministeren ved jo også godt, at der er stor forskel fra den ene kommune til den anden. Hvis man går ind og ser på nøgletal, er der op til 15.000 kr. i forskel mellem den kommune, der giver mindst pr. folkeskoleelev, og den, der giver mest. Kan statsministeren leve med den store forskel?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Se, det er meget interessant at dykke ned i de tal, som hr. Arne Toft nu refererer til, for de viser nemlig også en anden interessant ting. Det er rigtigt, som hr. Arne Toft siger, at der fra kommune til kommune er forskel på, hvor mange penge det koster pr. folkeskoleelev. Men det er meget interessant, at det ikke har noget at gøre med, hvor dygtige eleverne så er. Det er oven i købet sådan, at der er kommuner, som egentlig ikke bruger så mange penge pr. elev, som scorer højt, når man kigger på, hvilket udbytte der kommer ud af undervisningen.

Kl. 13.20

Det, jeg bare vil sige med det, er, at der ikke nødvendigvis er en sammenhæng mellem at bruge mange penge, og at der kommer noget godt ud af undervisningen. Der er utrolig mange andre ting, der også spiller en rolle. Derfor vil man også, fordi vi går ind for kommunalt selvstyre, i fremtiden opleve, at der fra kommune til kommune kan være forskel på, hvor mange penge man bruger pr. elev.

Det, vi har en interesse i fra Folketingets side, er at sikre, at der kommer noget godt ud af det, hvad enten man bruger lidt flere eller lidt færre penge, og at vi skærper de faglige krav, og det er jeg glad for vi har indgået en fælles aftale om.

Lotte Bundsgaard (S):

Statsministeren siger, at man har indgået kommuneaftaler, hvor man har sikret, at der er penge nok til skolerne.

Så vil jeg gerne spørge statsministeren: Hvad har regeringen tænkt sig at gøre ved, at en tredjedel af de fynske skoler ikke lever op til folkeskoleloven på grund af en presset økonomi? Hvad har statsministeren tænkt sig at gøre ved, at en tredjedel af de fynske skoler, på grund af at den kommunale økonomi er så presset, ikke kan give vores børn den undervisning, de har behov for? Vil statsministeren blot henvise til, at han har indgået aftaler med kommunerne, og så ellers tale og tale om den sociale arv, og at vores

børn skal lære noget? Eller har statsministeren tænkt sig reelt at gøre noget ved det her ret store problem?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): For det første må jeg sige, at jeg går ud fra som en selvfølge, at skolerne lever op til folkeskolelovens krav.

Det andet, jeg vil sige, er, at hvis det forholder sig sådan, at det er et udbredt problem, at det ikke kan lade sig gøre, er det jo Kommunernes Landsforening, der på kommunernes vegne må sige: Vi har indgået en økonomiaftale med regeringen, men den giver os ikke tilstrækkeligt økonomisk råderum. Så må man jo tage det op i de kommende forhandlinger, men det må da være KL, der i så fald kommer og siger det.

Vi har indgået en klar aftale med kommunerne sidste år, hvor vi var enige om, da aftalen blev indgået, at disse penge rækker til at køre en forsvarlig folkeskole, der lever op til lovens krav. Det er vi selvfølgelig indstillet på at gøre igen. Skulle det modsatte vise sig at være tilfældet, må det jo føres frem af de kommunale parter.

Lotte Bundsgaard (S):

Nu er justitsministeren kommet med et udspil i forhold til rockerkriminaliteten, men på et tidspunkt var der ved at opstå sådan en stemning af, at man hele tiden sagde: Det er nogle andre, der må komme med det. Vi i regeringen har en masse hensigtserklæringer, men det er de andre, der har ansvaret. Det var, som om man stadig væk befandt sig i opposition.

Men nu er statsministeren jo statsminister, og jeg vil godt høre statsministeren: Når statsministeren siger, at statsministeren vil gøre noget for at løse den sociale arv, at det er en vigtig ting for regeringen, og når statsministeren siger, at det er vigtigt for regeringen, at vores børn lærer noget, og når der nu er en helt klar undersøgelse, der viser, at 40 pct. af skolerne ikke giver den specialundervisning, de skal ifølge folkeskoleloven, at en tredjedel af skolerne ikke lever fuldt op til folkeskoleloven, vil statsministeren så bare skyde bolden over til kommunerne, holde fine taler, men ikke selv tage ansvaret? Eller har statsministeren tænkt sig, at regeringen skal gøre noget ved det problem, som jo er meget vigtigt for rigtig mange danske familier?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Som fru Lotte Bundsgaard udmærket ved, er folkeskolen faktisk kommunernes ansvar, så der er ikke noget med, at jeg prøver at løbe fra noget ansvar. Folkeskolen ligger i kommunerne. Det er kommunernes ansvar.

Dér, hvor regeringen så kommer ind i billedet, er jo, at man ved de årlige forhandlinger om kommunernes økonomi aftaler en økonomisk ramme for kommunerne, altså hvor store tilskud kommunerne skal have fra staten. Og jeg må altså sige, at der indgik vi sidste år en aftale med kommunerne, hvor både de kommunale parter og regeringen var enige om, at der var penge nok til at køre en forsvarlig folkeskole.

Så siger jeg, at det vil vi selvfølgelig også gøre i år, så det er da ikke at løbe fra noget ansvar. Det er bare at konstatere, at ansvaret er i kommunerne, og derfor må det jo også være kommunerne, der kommer og siger det til os, hvis de ikke synes, at den økonomiske aftale er tilfredsstillende, og det har vi altså ikke hørt noget om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Spørgsmålene til statsministeren er afsluttet.

Vi går videre til de spørgsmål, der er stillet til socialministeren og ministeren for ligestilling. Første hovedspørger er hr. Villy Søvnald.

Spm. nr. US 54

Villy Søvnald (SF):

Nu skal vi til fattigdommen i Danmark. Der er i dag i Politiken en gengivelse af rapporten fra Socialforskningsinstituttet, der vedrører fattigdom. Jeg skal bare lige kort citere fra indledningen af artiklen:

»Der kommer flere fattige danskere, og de skiller sig mere ud fra os andre. Derfor er det under al kritik, at politikerne ikke gør mere for at hjælpe fattige, mener både socialpædagogerens formand og lederen af Kirkens Korshær.«

Socialministeren og jeg har jo tidligere diskuteret fattigdom, og jeg er sådan set ikke så overrasket over det, for for mig at se er det traditionel kold, konservativ, borgerlig politik, vi møder, som jo øger ulighederne i samfundet, og det betyder, at nogle bliver fattigere.

Jeg vil spørge socialministeren: Hvad gør man ved det? Vil man acceptere, at vi har en stadig større gruppe fattige i Danmark?

Kl. 13.25

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Nej, det vil vi selvfølgelig ikke acceptere, og derfor er der jo også allerede sat en række tiltag i gang.

Jeg synes, det hører med til historien, at den fattigdom, man taler om, opgøres på en bestemt måde, hvor man spørger forskellige familier om, hvad de kunne have af ønsker, hvad de synes, de mangler. Der er spørgsmålene, det er også gengivet i Politiken, om en bil eller varevogn, fjernsyn, videomaskine, mikrobølgeovn osv., og hvis man så svarer positivt, at man ønsker sig ni ud af de her ting, der er oplistet, bliver man defineret som fattig.

Men andelen af dem, man kan definere som fattige børn, er altså faldet. I 1998 var der 13 pct. fattige børn, og med den seneste undersøgelse, som er foretaget i 2002, er der 6 pct. børn, der kan kalde sig fattige i Danmark.

Det er jo en positiv udvikling, og den skal vi fortsætte. Det er lige præcis derfor, regeringen er gået i gang med at kortlægge, hvordan vi får brudt den negative sociale arv. Vi har jo allerede i satspuljen sat en række initiativer i gang, som sætter fokus på netop det her problem.

Nu kan jeg så også læse i artiklen, at Socialpædagogernes Landsforbund godt kunne tænke sig, at man særlig sætter ind over for de enlige mødre. Der er jeg fuldstændig enig.

Jeg kan bare undre mig over et af de tiltag, der faktisk gjorde noget ved det her problem. Det var det forsøg, som Vojens Kommune satte i gang med familiekontrakter til enlige mødre, der havde svært ved at få styr på deres liv, hvor kommunen så gik ind med netop det, Socialpædagogernes Landsforbund foreslår: med en hjemmehosser, der hjælper til, at der f.eks. bliver smurt en madpakke, og at barnet kommer godt i vej.

Men alle gode ideer er velkomne. Regeringen vil arbejde videre med at forsøge at minimere fattigdommen i Danmark.

Villy Søvnald (SF):

Tak for svaret.

Jeg synes, at problemet er, at hvis man læser artiklen, giver den faktisk det modsatte billede af socialministerens tegning. Jeg citerer Bjarne Lenau Henriksen, som er formand for Kirkens Korshær. Han er, som jeg husker det, også medlem af regeringens sociale råd, han er en af dem,

der formentlig på de yderste skanser har arbejdet helt tæt på fattigdom i mange, mange år, hvis udsagn, jeg efter at have arbejdet sammen med ham i mange år, lægger meget vægt på. Der står følgende:

»Bjarne Lenau er enig.« – altså med socialpædagogernes formand – »Med slet skjult ironi siger han, at han da ikke bliver arbejdsløs lige med det første. Over hele landet har Kirkens Korshær noteret sig en stigning i antallet af brugere, der op søger tjenestens væresteder. Samtidig er han sikker på, at nye regeringstiltag vil skabe endnu »flere kunder i butikken«.

Vi har her en situation, hvor en af regeringens egne rådgivere siger, at den politik, den nuværende regering fører i forhold til de mest udsatte grupper, er katastrofal på den måde, at den i direkte modsætning til, hvad socialministeren melder ud, betyder »flere kunder i butikken«, og de oplever allerede en stigning. Det er da stik modsat det, socialministeren siger.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg synes nu ikke, at jeg kan læse nogen steder, at Bjarne Lenau siger, at regeringens indsats er katastrofal. Det er vist en subjektiv tolkning af det, der bliver sagt.

Nu er den her artikel altså et opkog af en tidligere artikel, der er skrevet på baggrund af en SFI-rapport, hvoraf tallene fremgår. Så dér er tallene, som jeg refererede til, nemlig at børnefattigdommen er faldet fra de her 13 pct. til 6 pct., som ikke står i denne artikel. Men det er fakta.

Det, der så fremgår af den her artikel, er nogle subjektive udtalelser, som kan være gode nok, og som kan være relevante, og som selvfølgelig skal tages alvorligt. I og med, at Bjarne Lenau allerede er en del af Rådet for Socialt Udsatte og dermed også er med til at rådgive regering og Folketing, så forventer jeg selvfølgelig også, når Bjarne Lenau har gjort sig de her betragtninger, at han kommer med et udspil til mig om, hvor det vil være hensigtsmæssigt specifikt at sætte ind.

Villy Søvnald (SF):

Tak for svaret, men jeg skal spørge: Nu karakteriserede ministeren udtalelserne som subjektive – det er de jo altid, når man ytrer sig – betyder det, at ministeren lægger afstand til Bjarne Lenau Henriksens vurderinger, eller deler ministeren Bjarne Lenau Henriksens vurderinger: at den dybe fattigdom faktisk er stigende, og at

det er regeringens tiltag, der er årsag til det? Det synes jeg er en helt afgørende diskussion. Lad statistikken i SFI-undersøgelsen ligge; deler ministeren opfattelsen?

Kl. 13.30

Bare et enkelt spørgsmål om den negative sociale arv, som regeringen har gjort et stort nummer ud af at bryde: Opfatter ministeren ikke de markante besparelser for flere og flere børn i daginstitutionerne og SFO-ordningerne som et problem i forhold til at bekæmpe den negative sociale arv? Opfatter ministeren ikke, det er et problem, at regeringen har fjernet mange af de tiltag, boligsocialt arbejde osv., der var med til at give de her børn en chance, og at fjernelsen er med til at forstærke den negative sociale arv?

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg tager jo bestemt ikke afstand fra Bjarne Lenaus udtalelse. Jeg sagde også, at den kan være god nok, men den er subjektiv, for tallene viser altså noget andet.

Det betyder ikke, at der ikke kan være et specifikt problem, der opleves, nemlig at der kommer nogle nye grupper på varmestuerne, og vi skal da selvfølgelig analysere og finde ud af: Hvad er det så for grupper, og hvilken indsats kan vi gøre?

Der forventer jeg, i og med at Bjarne Lenau direkte kan have kontakt til mig, at han da henvender sig, i stedet for at jeg som her skal læse noget lidt udefineret i pressen. Det forventer jeg da bestemt han vil tage op over for mig. Men jeg bliver simpelt hen nødt til at understrege, at tallene siger noget andet. Det kan godt være, man oplever, at fattigdommen stiger, men de tal, der fremgår af SFI-rapporten, ud fra nogle forskningsmetoder som alle er enige om i den internationale forskning, siger altså noget andet.

Så er der besparelserne på daginstitutionssområdet og SFO-området, men jeg vil sige med hensyn til daginstitutionerne, at der deler jeg ikke hr. Villy Søvndals bekymring. Jeg mener, at kommunerne har foretaget nogle fornuftige besparelser. De har flyttet nogle penge fra daginstitutionerne over til folkeskolen, fordi børnene nu bliver større; de kanaliseres altså over i folkeskolesystemet. Der er færre børn i daginstitutionerne, og så skal man selvfølgelig også lade pengene følge børnene.

Villy Søvndal (SF):

Tak for svaret. Jeg forstod, at ministeren alligevel ikke vil lægge afstand til Bjarne Lenau Henriksen. Det tror jeg nu heller ikke er klogt.

Jeg vil så sige, at jeg også godt vil hjælpe med at bidrage til, hvorfor det går galt lige nu, for jeg synes ikke, det er så svært. Når man tager bestemte grupper ud, mennesker, der har været i Danmark op til 7 år, og placerer dem på halvdel af den bistandshjælp, danskere får, når man i forhold til unge sætter satserne ned på dagpenge og bistandshjælp i store grupper, det, man kalder lommer i en debat her i Folketinget, men det er grupper på 30.000, som har børn, så er det da klart, at der er nogle børn, der kommer til at eksistere på et levestandardniveau, der er under halvdel af den bistandshjælp, vi indtil nu har karakteriseret som et levestandardniveau, og at det får nogle konsekvenser i forhold til fattigdom.

Så jeg synes, at ministeren gør det alt for indviklet. Det er regeringens egne initiativer, der er med til i den alleryderste ende i Danmark at øge fattigdommen, og det mærker man selvfølgelig umiddelbart de steder, hvor man modtager sådan nogle folk, nemlig i Kirkens Korshærs varmestuer osv.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg vil bare sige, at jeg er fuldstændig uenig. Jeg mener ikke, at de ordninger, der er lavet, er med til at generere en større fattigdom. Hele ideen er jo netop, at vi skal være bedre til – det kan jeg også se noget bevægelse i, selv om det er en svær øvelse – at få de mennesker, der kommer til Danmark, ud på arbejdsmarkedet og blive selvforsørgende.

Så jeg deler simpelt hen ikke hr. Villy Søvndals opfattelse.

Sandy Brinck (S):

I ministerens første besvarelse sagde ministeren, at hun ikke kunne acceptere, at der stadig er fattigdom, og det synes jeg gør mig en lille bitte smule forvirret, for da SFI-rapporten kom, meldte ministeren, at ministeren ikke havde tænkt sig at lancere nye tiltag i forhold til fattigdomsbekæmpelsen. Hvis det er udtryk for, at ministeren er blevet fejlciteret, så synes jeg, ministeren skal komme med nogle af de initiativer og præsentere, hvilke tanker ministeren gør sig. Det kan vel ikke være sådan, at vi også på det her område ser en regering, som læner sig tilbage og regner med, at det kommer udefra. Ministeren har flere

gange i dag sagt, at så må Bjarne Lenau komme med noget til ministeren. Ministeren kunne vel også komme med noget selv.

Så siger ministeren på et tidspunkt, at alle gode ideer er velkomne, og der skal jeg blot sige, at en af de ting, som SFI-rapporten jo også fastslår, er, at børn af ledige oftere bliver ledige selv, og der kunne regeringen jo ophæve den mulighed, man har givet for, at lediges børn står baggest i køen og altså uden for fællesskabet i børneinstitutionerne. Det var dog et af de tiltag, som ministeren kunne gøre ret kvikt.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg synes nok lige, man overdriber lidt her. Man giver kommunerne lov til at prioritere de forældre, der får job, så kommunerne kan sige, at de får en daginstitutionsplads før nogle andre. Der er jo stort set pasningsgaranti i hele landet, og derfor betragter jeg ikke det som et problem.

Men det er fuldstændig rigtigt, at jeg har sagt, at jeg ikke agter at komme med nye tiltag på baggrund af SFI-rapporten, for den viser, at vi er inde i en god gænge, fordi vi allerede har så meget fokus på den problemstilling, som vi er fuldt ud bevidst om. Derfor mener jeg ikke, at der er behov for nye tiltag.

Kl. 13.35

Så kan der være nogle specifikke tiltag som f.eks. nogle nye grupper, der dukker op på varimestuerne, og det er jeg da parat til at se på, når jeg får det forelagt. Men jeg mener ikke, at der er behov for nu at gå ud og lave en stor reform af den ene eller anden slags, for det er de gode små tiltag alle mulige steder, man er i gang med rundt omkring, der skal videreføres. Den gode gænge, vi er inde i, skal videreføres.

Anne Baastrup (SF):

Jeg har for det første et undrende spørgsmål. Allerførst, da hr. Villy Søvndal stillede socialministeren et spørgsmål, begyndte socialministeren nærmest at anfægte grundlaget for den måde, som SFI arbejder på, ved sådan lidt hånligt at opregne nogle af de spørgsmål, der er i det skema.

Der vil jeg godt høre: Er socialministeren tryk ved, at Socialforskningsinstituttet laver forskning? Stoler ministeren på Socialforskningsinstituttets forskning?

Så lige en kommentar til denne her dialog mellem fru Sandy Brinck og ministeren: Ministeren bad lige før om alle gode ideer, og nu siger

ministeren, at hun ikke har nogen initiativlyst. Så jeg vil da godt lige have uddybet det lidt: Vil ministeren tage imod nogle gode ideer med henblik på at lave noget om, således at man kan forhindre fattigdom, eller var det bare mundsvejr i et forsøg på at få hr. Villy Søvndal til at tie stille?

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Det sidste ved fru Anne Baastrup godt er umuligt.

Jeg vil ikke tage nogen nye tiltag, men bliver jeg gjort opmærksom på, at det ville være genialt at ændre på nogle ting, øge en indsats et sted, fordi der er nogle problemer, der ikke umiddelbart har været synlige, så synes jeg da altid, at man skal tage dialogen. Jeg vil da ikke afskære noget på forhånd. Men jeg synes ikke, som jeg sagde, der er behov for, at man går ud og laver en stor reform af den ene eller anden årsag. Så skulle den tidligere regering jo også have gjort det, for dengang den sad, var børnefattigdommen jo 13 pct., og nu er den kommet ned på 6 pct., og vi er det land i Europa, der har den laveste børnefattigdom.

Jeg tager ikke afstand fra Socialforskningsinstituttets forskningsmetoder. De er internationalt anerkendt. Jeg synes bare, at vi lige af hensyn til referatet og diskussionen – det står jo også i den artikel hr. Villy Søvndal citerer fra – skulle være enige om, hvad det var, vi talte om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 55

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg henvender mig til ministeren i hendes egen skab af ligestillingsminister, og jeg vil gerne tage udgangspunkt i den kampagne mod kvindehandel, som Ligestillingsministeriet startede i december måned, hvor man indrykkede annoncer på de sider i formiddagsbladene, hvor der var annoncer for massageklinikker. Jeg synes, at man gjorde det på en meget utraditionel, meget modig og måske genial måde, netop hvor man indføjede nogle parenteser i annoncerne, hvor man skrev, at vedkommende prostituerede var bortførte, indespærrede, mishandlede, voldtagne, dopede, længtes hjem, tryglede om at komme hjem til deres mor osv. osv., og at man ville opfordre folk, der ville hjælpe med at begrænse

kvindehandel, til at ringe på et bestemt nummer til Ligestillingsministeriet.

Desværre viste det sig, at der kom mange reaktioner fra potentielle kunder til de pågældende personer. Jeg vil derfor gerne spørge, om der er kommet positive henvendelser, altså fra folk, der gerne ville hjælpe de pågældende piger, i løbet af den kampagne.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg takker for den respons, der har været i forhold til den meget utraditionelle kampagne, som i hvert fald har skabt den debat, vi gerne vil have hen over kantinebordene, så det blev synligt, at der foregår kvindehandel, en moderne form for hvid slavehandel i dag.

Telefonlinjen har fået ca. 150 henvendelser de første 14 dage, og jeg mener, at det var ca. 70 af dem, der var fra mænd, der troede, at her havde de fået fat i en prostitueret, de gerne ville besøge. Men langt de fleste henvendelser var seriøse.

Så synes jeg heller ikke, det er så slemt, at der er en del mænd, der har ringet og troet, at her var et reelt tilbud, for når de har fået Hanne

Helt, der sidder ved telefonen, i røret, er jeg sikker på, at de har fået noget at tænke over, i hvert fald hvis de har hængt ved så længe, at hun har kunnet nå at fortælle, hvad det her går ud på.

Så alt i alt har der altså været overvejende seriøse, positive henvendelser.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne spørge, om det betyder, at kampagnen fortsætter efter planen. Jeg vil også gerne høre lidt om, hvad tidshorisonten er i den kampagne, som blev sat i gang i december måned sidste år.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Vi har ikke planer om at fortsætte annoncekampagnen, men denne her hotline, man kan ringe til, fortsætter. De opsøgende gadeteam fortsætter, ligesom det, der sådan set er meget vigtigt i hele handleplanen mod kvindehandel, hvor man etablerer et værested til kvinderne, hvor de kan være, inden de bliver udsendt. Der kan de få psykologhjælp og lægetjek, så man kan sørge for en så anstændig hjemsendelse som overhovedet muligt, så de ikke bliver kastet i armene på bagmændene. Den indsats fortsætter.

Kl. 13.40

Elisabeth Arnold (RV):

Nu nævnte ministeren selv ordet bagmændene, og jeg vil gerne høre om den frifindelse, der sidste uge fandt sted af en storalfons fra Skive, der ikke kunne dømmes for kvindehandel, men gik fri. Frejdigt erklærede han i offentligheden, at han var alfons, og at han sagtens kunne være blevet dømt for rufferi.

Jeg vil gerne spørge, om den sag har betydet, at man efterfølgende vil behandle de sager, man får kendskab til gennem den her annoncekampagne, på en anden måde, end man ellers ville have gjort.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg kan forstå, der var nogle juridiske forhindringer, som gjorde, at man ikke kunne få alfonsen dømt. Jeg har også set, at justitsministeren vil tage initiativ til, at man prøver at gennemgå paragrafferne, sådan at det for fremtiden bliver muligt også at sigte personer, som ikke i dag er omfattet af den paragraf.

Jeg skal ikke gøre mig klog ud i de juridiske spidsfindigheder, for det ved jeg ikke nok om, men min opfordring til justitsministeren – det betragter jeg også som værende i overensstemmelse med et stort flertal i Folketinget – er, at vi skal have nogle rimelig skrappe regler omkring det her. Det er jo provokerende og uhørt, og vi får ikke stoppet kvindehandelen, hvis ikke vi prøver at gøre det så besværligt som overhovedet muligt.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er glad for, at der er kontakt mellem justitsministeren og ligestillingsministeren på det her område, for det er jo sådan, at det ellers er fuldstændig omsonst at lave en annoncekampagne og en kampagne i det hele taget som den, man har igangsat i Ligestillingsministeriet.

Det er en udmærket kampagne, som Det Radikale Venstre støtter, vil jeg lige sige. Men det er jo omsonst at igangsætte sådan en kampagne, hvis man ikke efterfølgende har mulighed for at domfælde de bagmænd, som har ansvaret for importen af de prostituerede fra Østeuropa.

Derfor går jeg ud fra, at det er alvorligt ment, at ligestillingsministeren og justitsministeren stikker hovederne sammen og finder ud af, hvorledes man kan komme videre i sagen, så man kan få bagmændene dømt og ikke blot udsende de prostituerede. For den vigtigste del af sagen er jo at få bagmændene dømt. Ellers fort-

sætter trafikken jo blot med nye grupper af prostituerede, som kommer i kortere tid, og så rejser de hjem igen.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jamen jeg er fuldstændig enig i tankegangen. Og jeg vil også sige, at vi har haft et utrolig positivt samarbejde med Rigspolitiet, der jo er gået aktivt ind i det her og betragter det som en højprioritet.

Jeg ved også, at justitsministeren er optaget af sagen, ligesom den lovgivning, der var i forvejen, jo også blev strammet under den tidligere regering. Alle havde troet, at nu var der de stramninger, der skulle til. Det var der så ikke.

Nu ser vi på, om det er muligt at lave yderligere stramninger, så vi får fat i dem, der virkelig er årsagen til, at der foregår kvindehandel. Der er nogle ulykkelige skæbner her, som vi bliver nødt til at prøve at hjælpe bedst muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 56

Anne Baastrup (SF):

I sidste forår gik ministeren ud med et budskab om, at der skulle fastlægges instruks for, hvordan folk, der var udsendt i statens tjeneste, skulle undlade at udnytte kvinder, der er prostituerede.

Det viste sig så her mellem jul og nytår, at ministeren kom med udtalelser til forskellige aviser, hvoraf det fremgik, at ministeren havde droppet det projekt.

Jeg vil godt have at vide: Hvad er grunden til, at ministeren ikke gennemførte projektet?

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Det er simpelt hen, at jeg ikke tror på det. Jeg tror, at det vil være et stort slag i luften fra min side. Der kunne komme noget medieomtale, men jeg tror, at det har meget, meget større effekt, at den, der er overordnet i forhold til dem, der er udsendt, taler med vedkommende eller gruppen af udsendte om, hvad der er etik og moral; hvad man forventer fra statens side af en dansker, der er i udlandet.

Der tror jeg faktisk, at det vil have en meget, meget større effekt i forhold til, at man ikke be-

nytter prostituerede eller opfører sig på anden måde, som er skammelig.

Anne Baastrup (SF):

Så undrer det mig lidt, at ministeren så tilsyneladende accepterer den instruks, der gælder på nuværende tidspunkt bl.a. for de soldater, der udsendes til Grækenland på sådan nogle rekreationsture, nemlig at damebesøg accepteres på hotellet, men ikke til hel overnatning.

Hvad er det for typer damer, der accepteres til ikke hel overnatning? Tror ministeren ikke, at det rent faktisk er kvinder, der har været udsat for kvindehandel?

I hvilket omfang kan man forestille sig, at de overordnede skal kunne fortælle, hvad man fra den danske stats side sådan nærmest føler skal være reglerne, når man ikke kan finde ud af det mellem Forsvarsministeriet og Socialministeriet?

Kl. 13.45

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Stadig væk: Jeg kunne have sendt nogle retningslinjer ud, der på en eller anden måde var vejledende. Men det er jo voksne mennesker, vi taler om, og det er i Danmark tilladt at benytte prostituerede. Derfor mener jeg stadig væk, at det er en dialog, den overordnede skal have med den ansatte om, hvad man vil tillade.

Jeg kender det ikke og kan derfor ikke kommentere det her regelsæt, eller hvad det nu var, der blev refereret fra, om, at damebesøg accepteres, dog ikke i forbindelse med en overnatning. Det kunne jo også være, når hustruerne kommer derned.

Men det, jeg i stedet for tror på nu, hvor vi netop har lavet kampagnen mod kvindehandel, er, at det er noget, man begynder at diskutere; at mænd bliver opmærksomme på, at der er kvinder, der er handlet, og at det er under meget usle forhold, og at det ikke er kvinderne, der tjener penge på det her, det er faktisk bagmændene. Så tror jeg, det er meget bedre, at de med deres egen moral kan gøre op med sig selv, hvad de vil, og hvad de ikke vil.

Anne Baastrup (SF):

Jeg forstår stadig væk ikke, hvad det er for nogle regler, de overordnede skal videregive til de underordnede, når man fra statens side ikke har fastsat nogen regler, hvorefter de overordnede

skal kunne videregive oplysningerne. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Hvad har ministeren gjort, for at hærens udsendte og Udenrigsministeriets udsendte rent faktisk får at vide, hvad det er for nogle vilkår, disse kvinder handles under? Har ligestillingsministeren taget initiativ i den retning, således at der er et fælles grundlag, efter hvilket de overordnede eventuelt kunne fortælle de underordnede om, hvilken udnyttelse disse kvinder udsættes for?

Socialministeren og ministeren for ligestilling

(Henriette Kjær):

Nej, jeg har ikke taget nogen initiativer i forhold til hærens udsendte eller Udenrigsministeriets udsendte.

Men jeg forventer stadig væk, at man i et ansættelsesforhold, og når man bliver udsendt, er klar over fra den overordnede side, hvad der forventes af én.

Anne Bastrup (SF):

Ministeren var meget forarget og meget vred sidste forår og fik mange flotte overskrifter på det. Skal jeg fortolke hele det her forløb på den måde, at ligestillingsministeren simpelt hen har fået vredet armen om af forsvarsministeren? Han ville ikke være med til det, og så er ministeren så svag, at hun ikke kan gennemføre det, som ministeren i virkeligheden ville. Er det sådan, jeg skal fortolke det?

For ministeren bliver ved med at sige, at de overordnede bare skal fortælle de underordnede, hvad staten mener – men når staten ikke mener noget? Staten mener jo i virkeligheden, at når man kan købe prostituerede her i Danmark, skal man også have lov til at købe prostituerede i de lande, hvor vi i øvrigt har udstationerede soldater, vel vidende, at langt de fleste af lige præcis de kvinder er udsat for grov udnyttelse.

Kan ministeren slet ikke selv se, at der er forskel på, hvordan man udnytter kvinder herhjemme, hvis det er danske kvinder, og så derude? Der er nogle typer af kvindehandel i bl.a. Grækenland, og hvilke informationer har ministeren tænkt sig at give hæren omkring det?

Socialministeren og ministeren for ligestilling

(Henriette Kjær):

Jeg må sige til fru Anne Bastrup, at hun er ude i et obskurt scenario med hensyn til, at jeg skulle have fået pålæg fra forsvarsministeren om, at jeg ikke skulle sende de her retningslinjer ud. Man

kan spørge sig selv, hvad han skulle have imod det.

Men jeg vil ikke lave kampagner eller retningslinjer, jeg ikke selv tror på. Jeg synes, det er overdoing.

Jeg vil også gerne rette den misforståelse, at jeg i foråret 2002 var i aviserne og fik nogle flotte overskrifter. Det gjorde jeg ikke. Det har hele tiden været internt i ministeriet, at man har arbejdet med at se, om man kunne lave nogle retningslinjer inspireret af den norske model »business med bukserne på«. Og det arbejde er så foregået lige så stille og roligt.

Det har været syltet, kan man sige, under det danske EU-formandskab, fordi vi havde travlt med at lave mainstreaming og andre ting, og derfor var det ikke prioriteret. Da vi var ved at være færdige sidst på året, traf jeg så en politisk stillingtagen til spørgsmålet og sagde: Jeg ønsker ikke, at der skal laves retningslinjer på det her område.

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes stadig, ministeren mangler at redegøre for, hvad årsagen er til herresvinget, altså fra at mene meget sikkert, at det vil man gøre, til at ende et sted, der hedder, at det vil man så ikke alligevel.

Det er muligvis ikke forsvarsministeren, men hvem er det så, der har tvunget ministeren til et andet synspunkt? Er det en af de andre ministre? Eller hvem er det?

Hvad er det for overvejelser, ministeren har gjort sig fra den sikre udmelding om, at det her måtte man lovgive om, til, at nu er det bare en formanende finger, der siger, at det skal I så vidt muligt helst lade være med, for det er ikke så godt? Det er ikke det mest virkningsfulde middel, ministeren har.

Hvad er årsagen til herresvinget? Hvorfor det voldsomme sving i løbet af så kort tid?

Kl. 13.50

Socialministeren og ministeren for ligestilling

(Henriette Kjær):

Jamen der er jo sådan set ikke noget herresving. Ligestillingsafdelingen har arbejdet med de norske regler og set på, om det var noget, vi kunne bruge i Danmark. Det har vi fortalt pressen om at vi er begyndt at se på. Hvad de så har lavet af overskrifter, kan jeg ikke tages til indtægt for. Jeg har heller ikke udtalt mig i den sag.

Jeg har svaret på nogle spørgsmål fra hr. Jann Sjørnsen gående på handlede kvinder, men jeg

har aldrig nogen sinde udtalt mig om, at det mente jeg vi skulle have, og at det var fantastisk. Den beslutning, der er truffet om, at jeg ikke vil udsende de her retningslinjer – der har nu aldrig været tale om, at det skulle være lovgivning – har jeg alene truffet, fordi jeg ikke tror, at det er den måde, man skal gøre det på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 57

Pia Kristensen (DF):

I en artikel i Søndagsavisen den 19. januar kunne man i en artikel med overskriften »Et spark til den efterladte« læse om en førtidspensionist, der netop havde mistet sin ægtefælle. Hun blev mødt med et krav fra kommunen om, at hun skulle tilbagebetale 4 dages pension. Det drejer sig om et lille beløb på ca. 1.200 kr., og det helt groteske i sagen er, at udgifterne til inddrivningen overstiger det beløb, enken skal betale tilbage.

Jeg synes roligt, man kan sige, at her er tale om Ebberød Bank, og i Dansk Folkeparti mener vi også, at kommunen udviser en arrogance over for førtidspensionisten.

I bekendtgørelsen om social pension står der i kapitel 8, § 34, stk. 4, at kommunalbestyrelsen kan opgive krav på tilbagebetaling, hvis det må anses for uerholdeligt eller de økonomiske og administrative omkostninger ved afkrævning står i misforhold til tilbagebetalingskravet. Men problemet er ifølge Ældre Sagen, at ikke alle sagsbehandlere er klar over, at paragraffen eksisterer.

I Dansk Folkeparti mener vi derfor, at socialministeren omgående må på banen og præcisere reglerne over for kommunerne, som samtidig skal erkende, at der findes en bagatelgrænse, og den skal defineres præcis. Er ministeren enig i det?

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg synes, at sagen er lige så grotesk, som fru Pia Kristensen synes den er, at man indkræver et beløb, der ser ud til at være under det, som hele administrationen af at indkræve beløbet koster. Jeg ved ikke, hvordan man er kommet frem til, at sagsbehandlingen koster 1.500 kr., og det synes jeg nu også lyder som et meget højt beløb,

det gør mig sådan lidt urolig i forhold til kommunernes administration.

Men jeg er enig i, at de regler, der nu engang er i sociallovgivningen, skal være kendt af sagsbehandlere, og jeg vil gerne være med til at præcisere over for kommunerne, at de har mulighed for at frafalde et krav, eventuelt ved, at jeg skriver ud til kommunerne og sørger for, at det bliver præciseret i forhold til deres medarbejdere.

Pia Kristensen (DF):

Jeg siger tak for svaret. Det er positivt at høre, at socialministeren vil gøre noget ved det, også så hurtigt som muligt – kan jeg forstå – for det mener vi i Dansk Folkeparti er meget vigtigt. Vi mener, at kommunerne spilder ressourcer på at gøre livet surt for førtidspensionister, som har det svært i forvejen, og hvis situation vanskeliggøres ved, at de mister en ægtefælle.

Der var en ting, jeg godt kunne tænke mig at høre ministeren om: at præcisere bagatelgrænsen, så vi kan få en helt præcis definition på, hvad bagatelgrænsen er, og hvad den skal være, for det er der også tvivl om ude i kommunerne.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg synes, det er vigtigt, at kommunerne har deres egen bagatelgrænse, altså kommer frem til et beløb, som er det, det koster at sagsbehandle en skrivelse om geninddrivelse af et beløb, eller hvad det nu kan være.

Jeg er bange for, hvis vi fastsætter et beløb centralt fra og siger, at det her er bagatelgrænsen, at man vil tage det meget bogstaveligt. Det kan også blive den omvendte negative situation for borgeren, hvis beløbet så overstiger bagatelgrænsen, men kommunen egentlig synes, der ikke ville være nogen idé med inddrivelsen, fordi der netop findes den paragraf, der allerede er i loven. Så vil den kunne virke negativt på borgeren, hvis vi laver en bagatelgrænse. Det er jeg faktisk bange for.

Jeg synes, det bedste er at præcisere over for kommunerne, at de har de her retningslinjer, at hvis beløbet er under det, som en inddrivelse koster, kan man frafalde det, også hvis der er andre hensyn, der gør, at man ikke mener, at det vil kunne lade sig gøre at inddrive beløbet. Det er mere det, jeg synes skal være helt klart i kommunerne.

Pia Kristensen (DF):

Jeg synes nok, at det måske ville være en fordel at have en bagatelgrænse, så det bliver ens i alle landets kommuner. Ved at man måske siger til kommunerne, nu kan I selv sætte den bagatelgrænse, I har lyst til, så kan det jo svinge fra kommune til kommune. Og vi ser i mange sager, hvordan man sidder og vurderer forskelligt fra kommune til kommune, og man kunne jo frygte, hvis man ikke satte nogle faste rammer for den bagatelgrænse, at så vil det også ske i denne her type sager.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Ja, men hvis de i Herlev Kommune mener, at det koster ca. 1.500 kr. i administrationsudgifter at kræve et beløb tilbage og man så tager det som ledetråd og sætter det til 1.500 kr., synes jeg, det er problematisk, for, som jeg startede med at sige i min indledning, jeg synes, det er et meget højt beløb. Jeg tror, man kan gøre en inddrivelse noget billigere. Derfor vil det være misvisende, og det vil kunne problematisere, at man inddriver for meget udbetalte beløb. Og det mener jeg altså også at kommunerne skal have lov til. Der kan være sket fejl af den ene eller anden årsag, som så gør, at man selvfølgelig skal have mulighed for at kræve pengene tilbage fra borgeren.

I dette tilfælde er det en ulykkelig sag, hvor det drejer sig om, at en kone har mistet en mand, og så vil man kræve 4 dages førtidspension tilbage. Det synes jeg også er uhørt, men der kan altså være sager, hvor det er ret og rimeligt at kræve beløbet tilbagebetalt; hvis der er sket en for stor udbetaling, mener jeg, den skal kræves tilbage.

Aase D. Madsen (DF):

Jeg er glad for, at ministeren siger, at det her er en ulykkelig sag. Jeg håber så, at ministeren i den skrivelse, som jeg har forstået at ministeren meget hurtigt vil sende ud, også vil lægge vægt på de menneskelige sider i sagen.

Det med en bagatelgrænse osv. taler ministeren sig jo lidt væk fra. Her drejer det sig om et dødsfald, det er en enke, der sidder tilbage, og der skal tages menneskelige hensyn i denne her sag. Vil ministeren love, at det bliver præciseret over for kommunerne?

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Ja, jeg synes, det er en rigtig god pointe, at man netop tager menneskelige hensyn. Man ved, at det er en person, der har ekstraordinært mange udgifter af flere forskellige årsager – man bliver måske alene om huslejen, man har begravelsesudgifter – og så får man sådan et brev oven i det hele. Der synes jeg godt, man kunne have skånet borgeren for en sådan henvendelse fra kommunen. Jeg vil selvfølgelig også gerne formulere i forhold til kommunerne, at der altså også er situationer, hvor det er helt normalt at tage nogle menneskelige hensyn, og det skal de have med i deres overvejelser.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 58

Sandy Brinck (S):

Ja, så nåede vi det lige.

Ministeren sagde i en tidligere besvarelse til hr. Villy Søvndal, at det var helt og fuldt forståeligt, at kommunerne sparede på børnepasningen. Ikke desto mindre har Nordjyske Stiftstidende i dag en artikel om priserne på børnepasning, hvor det fremgår, at man skal tjene ekstra 9.000 kr. for at kunne få to børn passet. Det viser også, at der er en voldsom stigning, helt op til 49 pct. over de seneste 3 år.

Undersøgelsen er lavet af Pædagogmedhjælpernes Forbund, og jeg synes, at det giver anledning til at spørge ministeren, om ministeren synes, at forældrebetalingens niveauet er rimeligt. Jeg kan godt afsløre, at i Socialdemokratiet frygter vi faktisk, at med disse priser bliver nogle børn skubbet ud på baggrund af familiens økonomi. Vi ønsker et loft på de 1.000 kr., og med den debat, der har været de seneste dage, kunne man måske godt ønske sig, at ministeren interesserede sig lidt mere for udgifterne for børnefamilierne og lidt mindre for indtægterne til erhvervslivet.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg synes faktisk, at vi har et godt system i Danmark, hvor det offentlige betaler 70 pct. eller 67 pct. af udgifterne, og forældrene betaler 30 pct. eller 33 pct., alt efter om der er pasningsgaranti.

Jeg mener også, at der i alle normale familier er mulighed for forældrene for at betale denne

udgift. Der, hvor der kan være problemer, er i de familier, som vi allerede har taget hånd om i lovgivningen, som så har mulighed for at få en friplads i daginstitutionen. Derfor ser jeg altså ikke noget problem.

Nu kan jeg ikke kommentere en artikel i Nordjyske Stiftstidende, som jeg ikke har set. Jeg ved ikke, om der er kommet udvidede åbningstider, eller om der er kommet mere kvalitet i daginstitutionerne på den ene eller den anden måde, eller hvad stigningerne i udgifterne til daginstitution skyldes.

Sandy Brinck (S):

Jeg skal blankt indrømme, at jeg synes, det er dybt skuffende, at ministeren ikke synes, at her er et problem. Jeg tror faktisk, at hvis ministeren går ud og taler med børnefamilierne, er de ganske optaget af, at der er pasningsgaranti, men også af, at prisen for den pasning ligger på et niveau, hvor alle kan være med.

KL 14.00

Når Pædagogisk Medhjælper Forbund rent faktisk har undersøgt det her og fundet, at der er gevaldige stigninger, synes jeg, at en socialminister må bekymre sig for, at nogle børn kan blive presset ud på baggrund af familiens økonomiske formåen. Særlig når det er en minister, der i øvrigt slår sig op på at ville bryde den negative sociale arv, må jeg indrømme, at det er dybt skuffende, at ministeren ikke synes, at her er et problem.

Bare for at bevare lidt håb derude, skal jeg spørge, om jeg virkelig skulle forstå det sådan, at ministeren pure afviser et loft på forældrebetaling på de 1.000 kr., som Socialdemokratiet har foreslået.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg afviser aldrig noget. Umiddelbart har jeg svært ved at se, hvordan Socialdemokratiet vil skaffe finansiering til det, og det hører jo også med til historien. Så der må komme et konkret udspil i en konkret forhandlingssituation, før jeg kan forholde mig til det.

Sandy Brinck (S):

Ministeren kan være helt rolig, finansieringen er der. Det er nemlig en del af Socialdemokratiets skattereform.

Og jeg skal bare bede ministeren bekræfte, at ministeren nu lige pludselig anser det for et problem, at der rent faktisk er så høj forældrebeta-

ling, sådan at ministeren er villig til at indgå i en dialog om at få et loft for forældrebetaling på 1.000 kr. Det vil jeg godt kvittere for, hvis det er sådan, det skal forstås.

Socialministeren og ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Der er nu ikke så meget at kvittere for, for jeg anser det stadig væk ikke som et problem. Man kan jo altid have nogle politiske ønsker af den ene eller anden årsag, som man kan diskutere. Men jeg betragter ikke den forældrebetaling, der er i dag, som et problem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 23: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og integrationsloven. (Behandlingen af sagen vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (FremSAT 2/10 2002. Første behandling 10/10 2002. Betænkning 9/1 2003).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Karen J. Klint (S):

Vi er et ret stort mindretal i Integrationsudvalget, som har stillet nogle ændringsforslag til dette lovforslag, som vi faktisk synes er ret godt. Det er i hvert fald godt at sætte fokus på de uledsagede mindreårige på flygtningeområdet. Vi synes bare, det er ærgerligt, at flertallet i Folketinget ikke vil være med til at gøre loven til en supergod lov ved at følge nogle af høringssvarene.

Vi kan godt tage til efterretning, at man ikke vil honorere nogen for at være repræsentant for de mindreårige flygtninge, men vi synes faktisk,

det er trist, at man ikke vil gå ind og se på de meget unge flygtninge, svarende til den måde, som man ser på danske børn i samme alder på. Her skal vi ikke holde øje med, hvad der sker med børnene, mens de er i Danmark. Det gør vi, hvis det er danske børn, for de er faktisk underlagt overvågningshensyn via serviceloven.

Vi har foreslået, at man en gang om året skal følge dem. Det er ikke kun for at se på de myter, der er om, at cirka halvdelen af børnene bliver væk – hvor bliver de af? – men måske også for at slå nogle af de myter ihjel om, at de bliver udsat for salg og for handel. Så en forespørgsel eller en redegørelse kunne også være med til at slå myter ihjel og ikke kun til at bekræfte myterne.

Vi synes, at børn er børn, og det synes vi også at de uledsagede flygtninge under 18 år er. Derfor er der også et ændringsforslag gående på, at de meget tidligt gifte, ikke mindst de meget tidligt gifte piger, som nødvendigvis ikke frivilligt bliver gift i en alder af 12 år, også kan blive betragtet som mindreårige, hvis de kommer her til landet, inden de bliver 18 år, så man følger deres juridiske alder og ikke deres ægtestand.

De, der frivilligt gifter sig, har en indrejsealder, der hedder 24 år, og så synes vi faktisk, det er en mangel, at vi her siger, at unge mennesker under 18 år skal betragtes som voksne, bare fordi de har en vielsesattest. Vi synes, det havde været godt med de ændringsforslag, som vi er kommet med.

Hvordan får vi sat fokus på, hvordan det går børnene, når de er her? Når vi ikke kan få det ind i nogen fælles betragtninger her ved lovens vedtagelse, må vi jo klare os med at bede om nogle redegørelser og rejse nogle forespørgselsdebatter senere hen. Så vi har hermed lovet ministeren, at vi vil holde øje med, hvordan loven kommer til at virke, og så stille de spørgsmål, der skal stilles hen ad vejen.

Kl. 14.05

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil blot sige til fru Karen Klint, at jeg synes, vi på fredsommelig og sædvanlig vis skal prøve gennem spørgsmål i udvalget at afklare de ting, som udvalget måtte ønske afklaret med hensyn til uledsagede børn. Det behøver man ikke lave forespørgselsdebatter om. Jeg kommer også gerne i samråd, og Røde Kors giver meget gerne redegørelser for den her problemstilling. Så lad os nu tage det helt roligt. Det skal nok gå alt sammen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 47 stemte for, 66 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 47 stemte for, 63 imod.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 47 stemte for, 63 imod.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 48: Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, lov om kommunal indkomstskat og lov om beskatning ved dødsfald. (Udskydelse af tidspunktet for efterregulering af skat og udligning m.v. til kommuner og amtskommuner og ændring vedrørende den kommunale budgetgarantiordning).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 6/11 2002. Første behandling 18/11 2002. Betænkning 16/1 2003).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Formanden:

Jeg skal gøre opmærksom på, at integrationsministeren er fungerende indenrigs- og sundhedsminister.

Lovforslaget og ændringsforslaget sattes til forhandling under ét.